

Kiều Ngạo Hay Khiêm Nhường



KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Giăng 2:15-17, Lu-ca 18:9-14, 1 Giăng 1:9, Hê-bơ-rơ 11:24-26, Lu-ca 22:24-27, Phi-líp 2:3-8.

CÂU GỐC: “Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên” (Lu-ca 14:11).

Chúng ta ai cũng từng biết những người có cái tôi rất lớn, những người nghĩ rằng mình không bao giờ sai. Hoặc có lẽ bạn biết một người nào đó luôn muốn nắm quyền kiểm soát, không bao giờ mở lòng tiếp nhận sự chỉ dạy hay lời góp ý mang tính xây dựng. Hoặc một người dường như luôn muốn xung đột, hay là bực thầy trong việc hạ thấp người khác. Tâm trí chúng ta có thể lập tức nghĩ đến người khác, nhưng câu hỏi thật sự là: Còn mỗi người trong chúng ta thì sao? Khi chỉ tay vào người khác và chối bỏ lòng kiêu ngạo trong đời sống mình, chúng ta đang tự dối mình.

Chúng ta ai cũng từng tranh chiến với tánh kiêu ngạo. Chúng ta ai cũng từng có lúc muốn trông có vẻ, hay hành động, nói năng, hoặc thể hiện tốt hơn những người quanh mình, vì chúng ta tin rằng mình hơn họ, ít nhất là ở một phương diện nào đó. Có người từng nói rằng kiêu ngạo nảy sinh từ ao ước chúng ta tỏ đời sống mình có giá trị. Tuy nhiên, chúng ta nên biết rằng đời sống chúng ta vốn đã có giá trị, vì chúng ta được Đức Chúa Trời dựng nên và chúng ta là những người mà Đấng Christ đã chết thay.

Tuần này chúng ta sẽ khám phá những ảnh hưởng mà lòng kiêu ngạo có thể gây ra cho mối tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời và với người khác, và chúng ta sẽ xem Kinh Thánh dạy gì về sự khiêm nhường trước mặt người khác và, dĩ nhiên, trước mặt Đức Chúa Trời.

Học bài này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 18 tháng 4.

Những Ngón Tay Siết Chặt Của Lòng Kiêu Ngạo

Kiêu ngạo. Khi nghĩ đến từ này, bạn có thể hình dung một chính trị gia kiêu căng, một người giàu có hay nổi tiếng, hoặc một con công. Kiêu ngạo là cảm giác cho rằng mình quan trọng hơn hoặc tốt hơn người khác. Thật vậy, kiêu ngạo là một cảm giác—một điều mà không thể, và cũng không nên, đặt lòng tin.

Kiêu ngạo bắt đầu từ Lu-xi-phe, chê-ru-bim che phủ, là kẻ ở gần và phục vụ Đức Chúa Trời. Chúng ta không biết khi nào hay bằng cách nào những ý tưởng ích kỷ ấy len lỏi vào lòng nó, nhưng chúng ta biết những ý tưởng ấy đã đẩy vũ trụ vào điều mà chúng ta gọi là cuộc chiến vĩ đại. Chúng ta thấy Sa-tan đối nghịch với Đức Chúa Trời. (*Sơ sánh Ê-sai 14:12-14 và Phi-líp 2:5-11.*) Vì vậy, thế giới của chúng ta đã phải tranh chiến với hậu quả của tội lỗi kể từ khi Sa-tan gieo sự nghi ngờ vào tâm trí A-đam và Ê-va, rồi cám dỗ họ yêu và tin cậy bản ngã hơn là Đức Chúa Trời.

Đọc 1 Giăng 2:15-17. Ba điểm chính mà phần Kinh Thánh này dạy bạn về kiêu ngạo và yêu thế gian là gì?

Kiêu ngạo có bao giờ là điều tích cực không? Có lẽ không, trong bối cảnh mà chúng ta vẫn hiểu nó; dù vậy, đôi khi chúng ta dùng từ ấy theo nghĩa tích cực khi nói về thành tựu của ai đó, hoặc khi bày tỏ sự trân trọng sâu sắc về điều người khác đã làm (“Tôi rất tự hào về bạn!”). Điều quan trọng là phải hiểu rằng theo đuổi sự xuất sắc, nhìn nhận và trân trọng các ân tứ cùng năng lực mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta, không nhất thiết là kiêu ngạo. Theo Kinh Thánh, có một loại yêu bản thân đúng đắn (hãy nghĩ đến mạng lệnh của Đức Chúa Giê-su trong Mác 12:31, khi Ngài phán hãy yêu người khác như yêu chính mình), nhưng đó luôn là *tình yêu vô vị kỷ*. Người ta cũng không kiêu ngạo khi có sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong đời sống và có một hướng đi có mục đích (*xem 1 Ti-mô-thê 3:1*). Người ta kiêu ngạo khi họ không dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời về điều Ngài đang làm trong đời sống họ.

Chúng ta cần cẩn thận nhớ rằng của cải, khả năng, và thành tựu của chúng ta không quyết định giá trị của chúng ta. Trái lại, giá trị của chúng ta luôn phải đến từ Đức Chúa Trời, vì mọi điều chúng ta có, kể cả những điều cám dỗ chúng ta kiêu ngạo, rốt lại cũng chỉ đến từ Ngài mà thôi. Đây là điểm chúng ta không bao giờ được quên.

Hãy tự hỏi: *Thật ra tôi kiêu ngạo đến mức nào? Kiêu ngạo cá nhân có thể đang tác động thế nào đến mỗi tương giao của tôi với Đức Chúa Trời và với người khác?*

Biết Chính Mình

Có hai người đến nhà thờ để cầu nguyện. Một người là trưởng lão được kính trọng, đứng ở phía trước trước khi buổi nhóm bắt đầu, ngay trước hội chúng để mọi người nhìn thấy. Ông cầu nguyện lớn tiếng, cảm tạ Đức Chúa Trời về sự “tốt lành” mà ông cho là mình có. Người kia, là tầng lớp bị xã hội xem thường, đứng tận phía cuối nhà thờ. Mắt ông nhòa lệ vì gánh nặng tội lỗi trên vai. Ở góc phía sau nhà thờ, ông quỳ xuống, thì thầm trong tuyệt vọng, “Lạy Chúa, xin thương xót con, là kẻ có tội!”

Đọc Lu-ca 18:9–14. Bạn nghĩ gì về hai người này? Đức Chúa Giê-su nghĩ gì? Có bài học quan trọng nào ở đây cho tất cả chúng ta?

Thật dễ để chúng ta tự tôn mình lên. Đôi khi việc để người khác biết về những thành tựu và sự giỏi giang của mình trở thành một phần xạ tự nhiên. Nhưng những điều ấy, tự nó, không làm nên khác biệt gì đối với danh tiếng của chúng ta trước mắt thiên đàng. Thật ra, điều đó trái với điều ta thường nghĩ vì Chúa dạy, “Ta nói cùng các ngươi, người nầy trở về nhà mình, được xứng công bình hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên” (*Lu-ca 18:14*). Đức Chúa Giê-su cũng khuyên chúng ta hãy ngồi chỗ thấp nhất và để chủ tiệc nâng mình lên nếu người ấy muốn (*Lu-ca 14:8–10*). Vương quốc “đảo ngược” mà Đức Chúa Giê-su dạy trái hẳn với điều chúng ta mong đợi. “Chỉ kẻ nào biết mình là tội nhân thì Đấng Christ mới có thể cứu.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, tr. 158.

Chỉ khi nhận biết tình trạng tội lỗi thật sự của mình và nhu cầu tuyệt đối cần đến Đấng Christ, thì chúng ta mới có thể đến cùng Ngài với lòng vững tin rằng “Còn nếu chúng ta xứng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác” (*1 Giăng 1:9*).

Càng đến gần Đấng Christ, chúng ta càng nhận ra tình trạng tội lỗi và sự không xứng đáng của mình. “Chỉ có một cách duy nhất để đạt được sự hiểu biết thật về bản thân mình: đó là chúng ta phải chiêm ngắm Đấng Christ. Chính sự không hiểu biết về Ngài khiến con người trở nên tự cao trong sự công bình của riêng mình.”—*Christ’s Object Lessons*, tr. 159.

Vậy Đức Chúa Trời nghĩ gì về kẻ kiêu ngạo? 1 Phi-e-rơ 5:5 cho biết rằng: “Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, mà ban ơn cho kẻ khiêm nhường.” Thật quá rõ ràng.

Lần gần đây nhất bạn trải nghiệm ân điển của Đức Chúa Trời trong đời sống bạn là khi nào? (Thật vậy, chúng ta nên kinh nghiệm ân điển ấy mỗi ngày.) Chúng ta cũng nên bày tỏ ân điển cho người khác. Hãy dành thời gian cầu nguyện ngay bây giờ, xin Đức Chúa Trời khiến bạn hạ mình dưới bàn tay quyền năng của Ngài, để chính Ngài nâng bạn lên đúng thời điểm.

Môi-Se, Tôi Tớ Khiêm Nhường

Những đại sảnh tráng lệ của cung điện Ê-díp-tô phô bày sự xa hoa, khoái lạc, và tiện nghi. “Môi-se được học cả sự khôn ngoan của người Ê-díp-tô; lời nói và việc làm đều có tài năng” (*Công vụ các Sứ đồ 7:22*).

Một đời sống quyền lực, giàu sang, và danh vọng ở ngay trước mắt; nhưng Môi-se đã chọn một điều rất khác. “Là sử gia, thi sĩ, triết gia, tướng lãnh quân đội, và nhà lập pháp, không ai sánh kịp. Tuy nhiên, với cả thế gian ở trước mặt, ông có sức mạnh đạo đức để từ chối những triển vọng quyền rũ của giàu sang, vĩ đại và danh tiếng, ‘đánh cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà hiếp hơn là tạm hưởng sự vui sướng của tội lỗi.’” —Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 246.

Hê-bơ-rơ 11:24–26 cho chúng ta biết gì về lý do tại sao Môi-se chọn con đường khác và hạ mình?

Khi xem xét Môi-se là người quyền thế như thế nào và ông đã đến từ đâu, cho thấy sự khiêm nhường về sau của ông thật đáng kinh ngạc. Tuy nhiên, qua một hành động tội lỗi bốc đồng (*Xuất Ê-díp-tô Ký 2:12*), ông đánh mất sự tự tin và tính tự phụ của mình. Với núi rừng làm “tường lớp học,” và lòng kiêu ngạo bị gạt sang một bên, trong 40 năm Môi-se được Đức Chúa Trời dạy điều ông cần biết để dẫn một dân tộc ra khỏi cảnh nô lệ để vào Đất Hứa. Quyền lực và giàu sang của một đời sống khác ở Ê-díp-tô trở nên mờ nhạt khi Môi-se nghĩ đến cõi đời đời. Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông cách rất cụ thể, và Môi-se đã vâng theo.

Có lẽ, điều đáng chú ý nhất đối với chủ đề này là nằm trong Dân số Ký 12:3. “Và, Môi-se là người rất khiêm hòa hơn mọi người trên thế gian.” Môi-se, một trong những tổ phụ lớn của Kinh Thánh, được biết đến vì sự khiêm nhường, sự nhu mì của ông. Hãy nghĩ xem đời sống và vai trò lãnh đạo của ông sẽ khác thế nào nếu kiêu ngạo len lõi vào mỗi biển cố lớn trong đời sống ông: bụi gai cháy, các tai vạ tại Ê-díp-tô, vượt Biển Đỏ, ma-na từ trời rơi xuống, nói chuyện trực tiếp với Đức Chúa Trời, nhận Mười Điều Răn, và nghe lời Đức Chúa Trời sau khi ông đập hòn đá.

Hãy nhìn lại cuộc đời bạn. Nếu có ai đó mô tả bạn, họ có dùng những từ như “khiêm nhường” hay “nhu mì” để nói về bạn không? Tại sao có hoặc tại sao không? Sự thật là, tự mình chúng ta không thể khiêm nhường được. Tội lỗi là một phần trong đời sống chúng ta, nên chúng ta rất cần Đức Chúa Giê-su. Hãy nghe, đọc, hoặc hát lời bài thánh ca “*Id Rather Have Jesus*” (Thà Có Chúa Giê-su), và suy gẫm những lời ấy trong mối liên hệ với cuộc đời của Môi-se và của chính bạn.

Sự Xúc Phạm Lớn Nhất

Hãy tưởng tượng bạn là một môn đồ của Chúa Giê-su. Bạn đi với Ngài, ăn với Ngài, ngủ gần Ngài, và học từ Ngài khi Ngài biến đổi vô số đời sống, kể cả đời sống của bạn. Người ta chen lấn tìm đến Ngài, và bạn nhận ra thật đặc biệt biết bao khi Ngài chọn bạn làm một trong mười hai người gần gũi nhất với Ngài. Rồi bạn bắt đầu tự hỏi: Ai thật sự là người lớn nhất trong tất cả các môn đồ?

Trong Lu-ca 22:24–27, hãy đọc lời đáp của Đức Chúa Giê-su trước cuộc tranh luận của các môn đồ về ý nghĩa của việc “lớn hơn hết.” Câu nào diễn tả trọng tâm sứ điệp của Ngài trong các câu này?

Người ta tưởng rằng sau ngắn ấy thời gian ở gần Đức Chúa Giê-su, kiểu tranh luận như thế này sẽ chấm dứt trong tâm trí họ. Nhưng thực tế không phải như vậy.

Thay vì bằng lòng với sự kêu gọi của mình, tính kiêu ngạo trở dậy trong lòng họ, đến nỗi mỗi người nghĩ mình hơn những người khác. Thật dễ để cho những ý tưởng như vậy thống trị tâm trí chúng ta. Nhưng chúng ta được dạy rằng: “Không có điều gì xúc phạm đến Đức Chúa Trời hoặc nguy hiểm cho linh hồn con người bằng tính kiêu ngạo và lòng tự mãn. Trong mọi tội lỗi, đó là tội không thể chữa được, tội bất trị nhất.”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, tr. 154.

Điều này rất nghiêm trọng đối với chúng ta. Lòng kiêu ngạo xúc phạm Đức Chúa Trời hơn bất cứ điều gì khác, và đó là đức tính khó vượt qua vì chúng ta thường không thấy nó đúng như bản chất của nó. Trong trạng thái tự mãn, chúng ta chọn không tự xét mình, vì sự kiêu ngạo đang làm chủ. Chúng ta cần dừng lại, tự kiểm điểm bản thân, và xin Đức Chúa Trời mở mắt để thấy tình trạng thật của mình, vì kiêu ngạo có thể là yếu tố số một khiến chúng ta không có được mối tương giao gần gũi với Ngài ngày nay.

Nếu bạn nhận ra chỉ Đức Chúa Trời mới có thể làm công việc cất bỏ lòng kiêu ngạo và tánh ích kỷ khỏi linh hồn bạn, hãy dừng lại và cầu nguyện với lời cầu nguyện này ngay bây giờ: “Lạy Chúa, xin tiếp nhận lòng con; vì con không thể tự dâng nó. Nó thuộc về Chúa. Xin giữ nó tinh sạch, vì con không thể giữ nó cho Chúa. Xin cứu con, dù con như thế nào, dù con yếu đuối, không giống như Đấng Christ. Xin uốn nắn con, tạo dựng con, nâng con lên trong bầu không khí tinh sạch và thánh khiết, nơi dòng chảy dồi dào của tình yêu Chúa có thể tuôn qua linh hồn con.”—*Christ's Object Lessons*, tr. 159.

Hãy Ngắm Xem Ngài

Đọc lại Lu-ca 22:27. Sứ điệp then chốt dành cho mọi người theo Đấng Christ ở đây là gì?

Trái ngược hẳn với mong muốn được vượt trội và suy nghĩ mình tốt hơn người khác của các môn đồ, chúng ta thấy Chúa Giê-su—tấm gương hoàn mỹ về sự khiêm nhường. Đức Chúa Giê-su, Đấng đã phán “Nhưng ta ở giữa các ngươi như kẻ hầu việc vậy” (*Lu-ca 22:27*).

Đức Chúa Giê-su, Đấng mỗi ngày chu cấp nhu cầu cho những người thiếu thốn chung quanh Ngài vì lòng Ngài đầy dẫy sự thương xót, và Ngài thấy đoàn dân đông như chiên không có người chăn. Ngài biết nhân loại cần Ngài hơn bất cứ điều gì khác trong cuộc sống, dù ít người nhận ra lẽ thật đơn giản ấy. Đức Chúa Giê-su, Đấng từ bỏ thiên đàng để chết cho nhân loại, với hy vọng họ sẽ hiểu hành động ân điển của Ngài và đáp lại lời mời gọi của Ngài vào một mối tương giao với Ngài.

Đọc Phi-líp 2:3–8. Những câu này nói gì với chúng ta về cách chúng ta nên sống trong ánh sáng của thập tự giá?

Đức Chúa Giê-su đã làm trọn mọi sự. Ngài gánh chịu mọi sự. Khi chúng ta dừng lại đủ lâu để nhìn xem Ngài—một cách chân thật và thuần khiết—chúng ta không thể không nhận ra sự bất khiết, sự ô uế của mình, và nhu cầu của mình là rất cần đến Ngài trong cuộc sống chúng ta ngày nay.

Khi chúng ta nhìn lên Ngài, mọi điều khác (đặc biệt là chính chúng ta và sự “vĩ đại” mà chúng ta tưởng mình có) trở nên mờ nhạt đến hoàn toàn vô nghĩa. Con người của Chúa Giê-su, những gì Ngài đã làm, và tình yêu Ngài dành cho tạo vật của Ngài—đó mới là điều được đặt làm trung tâm. Khi chúng ta nhìn vào Ngài, cái tôi chắc chắn sẽ dần biến mất.

Đức Chúa Giê-su. Danh ấy thật đẹp và quyền năng. Ngài là hiện thân của sự khiêm nhường. Khi chúng ta mở rộng lòng của mình để học biết về Ngài, khi chúng ta hiểu những gì Ngài đã làm cho chúng ta, và khi chúng ta để những lời sự sống của Ngài thấm thấu vào tâm trí mình, chúng ta nhận ra mình kiêu ngạo và xấu xa đến dường nào. Nếu chính các môn đồ của Ngài, những người sống và học với Ngài, còn vật lộn với tánh kiêu ngạo, thì chúng ta không thể tự lừa dối mình rằng mình khác họ. Rốt lại, chúng ta chỉ có thể tăng trưởng trong mối tương giao với Đức Chúa Giê-su khi chúng ta khiêm nhường.

Hãy dành thêm thời gian với Ngài ngay lúc này. Hãy lấy Kinh Thánh của bạn, một cây bút, và một quyển nhật ký hoặc vài tờ giấy, rồi tìm một nơi yên tĩnh—cũng có thể ở ngoài trời. Hãy mời Đức Chúa Trời làm cho lòng bạn tan chảy và phán với tấm lòng bạn. Hãy chép Thi-thiên 138, từng câu một. Khi bạn chép, những câu nào đặc biệt nổi bật đối với bạn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: “Chúng ta càng đến gần Đức Chúa Giê-su, và càng thấy rõ sự tinh sạch trong bản tính của Ngài, thì chúng ta càng thấy rõ mức kinh khiếp của tội lỗi, và càng ít có xu hướng tôn cao chính mình. Những người mà thiên đàng nhìn nhận là thánh khiết, chính là những người không bao giờ phô trương sự tốt lành của mình.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, tr. 160.

“Trước khi được tôn vinh phải mặc lấy tánh khiêm nhường. Để đảm nhận một vị trí cao trước mặt loài người, thiên đàng chọn người làm việc, giống như Giăng Báp-tít, biết hạ mình trước mặt Đức Chúa Trời. Người môn đồ càng có tấm lòng như trẻ thơ thì càng hữu hiệu trong công việc của Đức Chúa Trời. Những trí tuệ trên trời có thể hiệp tác với người đang tìm kiếm, không phải để tôn cao bản ngã, nhưng để cứu linh hồn. . . .

“Khi con người tự tôn mình lên, cho rằng mình là nhân vật thiết yếu cho sự thành công của kế hoạch lớn lao của Đức Chúa Trời, thì Chúa sẽ loại trừ họ. . . .

“Chỉ được dạy dỗ về bản chất vương quốc của Ngài thì chưa đủ cho các môn đồ của Chúa Giê-su. Điều họ cần là sự thay đổi tấm lòng để đưa họ vào sự hòa hợp với các nguyên tắc của vương quốc ấy. . . . Sự đơn sơ, tinh thần quên mình, và tình yêu tin cậy của một đứa trẻ là những phẩm chất mà thiên đàng quý trọng. Đó là những đặc điểm của sự vĩ đại thật. . . .

“Tâm hồn chân thành, thống hối là quý báu trước mặt Đức Chúa Trời. Ngài đặt dấu ấn của chính Ngài trên con người, không phải bởi địa vị, không phải bởi sự giàu có, cũng không phải bởi trí tuệ lớn lao của họ, nhưng bởi sự hiệp một của họ với Đấng Christ.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 436, 437.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Các câu sau cung cấp thêm sự hiểu biết nào về lòng kiêu ngạo và tánh khiêm nhường: Ma-thi-ơ 23:12; Thi thiên 25:9; Thi thiên 149:4; và Gia-cơ 4:6, 10?
2. Hãy nghĩ thật lòng: Lần gần đây nhất bạn “phô trương sự tốt lành của mình” là khi nào? Hành động đó ảnh hưởng thế nào đến mối tương giao của bạn với Đức Chúa Trời hay với những người mà bạn đã phô trương điều đó trước mặt họ?
3. Bạn có thể cần thay đổi điều gì trong đời sống để hạ mình trước mặt Đức Chúa Trời hầu làm vững mạnh bước đi của bạn với Ngài?